

Mysteria dění v Getsemanské zahradě před 1982 lety.

Karel Funk

Kristus prosí apoštoly nikoli o pomoc či dokonce zbavení svého utrpení, ale říká - modlete se a bděte. Potřebuje posilu pro dokonání svého úkolu, je na pokraji agónie. Zároveň touží, aby éterická síla apoštolů (tedy nikoliv běžný osobní magnetismus) byla k použití dále - nemocným apod. Jeho fyzické tělo jako dosud žádné fyzické tělo je natolik prozářeno mohutnými dvanácti silami makrokosmu, že hrozí jeho rozpad. Kristus umdlévá, je blízko fyzické smrti. Hmota těla je vystavena náporu duchovních sil, jako dosud žádné tělo v lidské historii. Prosí Boha Otce o odejmutí tohoto kalichu, ale přesto - nechť se děje Vůle Otcova. Hovoří k nebesům - Otče nemohu, ale musím vykonat tento čin. Pak ještě celou noc a celý den na kříži, s bičováním, trním korunováním, opakované přecházení ke Kaifášovi, Pilátovi... V zahradě Getsemanské už je v agónii, říká Otcí, že je konec, vychází krev a pot.

Přichází však vyšší zásah. Makrokosmická éterická síla, která byla pro lidstvo zachráněna Adamem - nathanskou duší - Ježíšem Nazaretským, zůstává nahoře v nebesích ve sluneční sféře, udržovaná archanděly. Archandělé nyní přinášejí Ježíšovi ze sluneční Mateřské lóže světa, kde je toto éterické tělo uchováváno, nové éterické síly, síly života. Agónie odchází, Kristus se zcela vzchopí, aby mohl vykonat, co je dále předurčeno.

Rudolf Steiner v Pátém evangeliu osvětluje, jak obtížné bylo sestupování mohutné makrokosmické bytosti Kristovy do lidského těla, tak nepatrného. Bylo to bolavé slisovávání, stlačování, stále větší podrobování se mikrokosmu lidského těla, mizení božské moci. Z Boha se tak stával člověk, poprvé v dějinách Bohů i lidí. Zemské bytí Kristovo tedy vyrostlo z nejhlubšího utrpení, z utrpení, které přesahuje naši představovací schopnost. Pro lepší pochopení si představme děj, že by Slunce se vši svou kosmickou silou, která drží pohromadě celou planetární soustavu, se muselo vtěsnat do rozměrů lidského těla - křehkého, citlivého, nepatrného. I toto tělo jako by se pod makrokosmickou bytostí Kristovou v posledních třech letech postupně rozpadávalo, až k hranici rozpadnutí dospělo při události na Golgotě.

Pak vidíme, že největší utrpení Krista nebylo na jeho pašijové cestě a ukřižování. Bylo již dříve spojeno s „obydlováním“ lidského mikrokosmického organismu. V Getsemanské zahradě tedy Kristus nezápasil s úzkostí před fyzicky bolavým osudem, který na sebe přijal, nezápasil s pudově sebezáchovným strachem ze smrti, ale se smrtí samou – tedy s hrozbou, že fyzické tělo vypoví službu dřív, než dokončí svůj mohutný vykupitelský úkol pro lidstvo. I odpůrčí ahrimanské mocnosti chtěly zamezit dokonání vykupitelského činu a strhnout Ho co nejrychleji ze zemského jeviště na druhý břeh bytí. Co musel nést a dokončit, bylo pro síly tělesné schránky tak náročné, že hrozila předčasná smrt. Největší mise v dějinách lidstva musela však být dokonána. K lidskému utrpení, na které je vnějším náboženstvím tato událost až naturalisticky redukována, přibylo mnohonásobně větší nadlidské utrpení, aby se zdařilo obnovení a vyslání Jeho síly pro veškeré lidstvo. Právě tímto utrpením, zakončeným slovy „Dokonáno jest“, mohlo dojít i ke Zmrtvýchvstání. Jedině touto bolestí se pak mohla zrodit nejen lidská, ale i kosmická vševládnoucí láska – tento Kristův impuls pro všechny budoucí časy. Oheň této lásky pak v den seslání Ducha svatého oplodnil apoštoly, takže v hloubi bytostí věděli, že smrt Ježíše Nazaretského na pahorku Golgoty byla zrozením kosmické všelásky v zemské úrovni.

Rosenkruciáni popisují, jak v momentě, kdy krev začala vytékat z ran Ježíše Krista, jeho sluneční duch vystoupil z hmotného těla a rozestřel se po zeměkouli se všemi svými kvalitami a silami. V jediném okamžiku rozprostřel nad celou planetou své vlastní boholidské hvězdné tělo. To mu umožnilo něco dosud nebývalého: pracovat na Zemi i na celém lidstvu zevnitř. V tu chvíli zaplavila Zemi mohutná vlna duchovního slunečního světla. Roztrhla oponu, která dosud halila a střežila nejvyšší chrámová tajemství jen pro vyvolené, a uvolnila tak cestu k zasvěcení pro každého zájemce. Pokud se týká spirituálních světů, tato vlna změnila podmínky na Zemi jako blesk z čistého nebe. Do hutné, těžkopádné hmoty proniká tento vliv, přirozeně, mnohem pomaleji.

Tak jako všechny rychlé a intenzivní světelné vibrace, i tato mohutná vlna oslnila lid svým oslepujícím jasem, a proto se traduje, že nastalo "zatmění slunce". Ve skutečnosti se odehrál pravý opak. Slunce se nezatmělo, nýbrž zazářilo v oslnivé nádheře. Právě přemíra světla lid oslnila (zatmělo se před očima) a teprve potom, co Země stačila absorbovat hvězdné tělo jasného slunečního ducha, vrátily se vibrace k normálu.

Termín "očistěná krev Ježíše Krista" znamená, že když na Golgotě proudila Ježíšova krev, nesla s sebou i velkého slunečního ducha Kristova, jenž tím získal přístup k samotné Zemi a stal se tak jejím vůdčím duchem. Rozptýlil své vlastní hvězdné tělo po celé planetě. Dosavadní viny lidstva narostly děsivou měrou, ohrožující lidskou evoluci. Bylo nutné, aby se dostavila vhodná pomoc. Proto Kristus přišel "vyhledat a spasit to, co se ztratilo". Odebral objektivní (nikoliv individuální) karmu svou očištnou krví, jež mu poskytla přístup do zeměkoule a jejího obyvatelstva. Jsme mu zavázáni za to, že i nyní můžeme sbírat pro svá astrální těla ryzejší látky než před tím. Jeho pomoc nijak neochabuje, trvale prozařuje zemskou auru.

S. Prokofjev poukazuje na zajímavé skutečnosti, související s meditativní průpovědí R. Steinera, kterou poukázal na následujících pět sil.

„Zjevuje se světová duše

na kříži světového těla.

Žije, záříc v pěti paprscích,

moudrostí, láskou, silou vůle,

smyslem pro veškerenství a smyslem pro Já

a nachází tak

Ducha světa v sobě.“

Tato slova se vztahují nejprve na obraz, který zprostředkoval Plato z dávného mysterijního vědění v *Timaiovi*. V tom je prorockým způsobem obsaženo to, co se mělo mysteriem Golgoty stát mystickou skutečností světových dějin. Rudolf Steiner o tom píše: „Plato vypráví přece

to, co je makrokosmické: Bůh rozeplal světovou duši na světové tělo *ve tvaru kříže*. Tato světová duše je Logos. Má-li se Logos stát tělem, musí opakovat v tělesném bytí kosmický světový proces. Musí být přibit na kříž a vstát z mrtvých“.

Za pomoci této průpovědi si můžeme představit vyzařování morálních sil z Kristova Já pěti branami Těla Zmrtvýchvstání takto: Láska září branou srdce; oběma horními branami září síla vůle a moudrost; a oběma dolními září síly, které současně uchopují a pronikají podstatu já a světa.

Abychom lépe porozuměli podstatě tohoto zachránění, musíme mít ještě na zřeteli toto: Jako se stává nadsmyslová forma fyzického těla vnímatelnou pro smysly jen tím, že je vyplněna materií, tak vstupuje do zevního projevu také éterické tělo člověka tekutinami lidského těla. To je doloženo především tou skutečností, že jsou všechny tekutiny v člověku ve stálém pohybu. A rytmický pohyb je nejdůležitějším znamením éterického těla. Z toho vyplývá, že se toto tělo manifestuje především krví, protože krev podléhá ze všech tekutin v lidském organismu nejvíce rytmickému elementu.

Po ujasnění tohoto vztahu můžeme chápat tajemství událostí Velkého pátku následovně. Tehdy přijal ne pouze člověk, nýbrž celá Země jako živoucí bytost *kosmické svátostné přijímání*, a to v doslovném smyslu. Nejprve přijala do sebe Země sama krev Ukřižovaného a tím také síly Jeho éterického těla. Pokud krev tekla z ran, to značí zůstala až do konce v pohybu, bylo s ní spojeno éterické tělo. Poté přijala Země také tělo Ukřižovaného. Jak sděluje Rudolf Steiner v Pátém evangeliu, bylo tělo po smrti Krista sňato s kříže a položeno do hrobu. Následkem zemětřesení vznikla pak v zemi štěrbina, do níž bylo tělo přijato. Tím byla materie Ježíšova těla spojena se Zemí.